

10. Scene. Agnes. Otto. (Später Emma und Klaus.)

Výstup 10. Říhová. Toník. (Později Lenka a Reicha.)

Allegro. Otto. Toník.

Mut-ter Ag-nes, grüss' euch der Him-mel!
Pa-ní-má-mo, Bůh vás po-zdrav!

Allegro.

Agnes. Říhová. Otto. Toník.

Dan-ke schön, auch dich, mein Lie-ber!
Dě-ku-ji, a te-be ta-kél

Traurig seid ihr, ver-driesslich gar!
Jste nřák smut-na, za-ra-žo-na!

Agnes. Říhová. Otto. Toník.

Vie-le Sor-gen hab' ich, für-wahr!
Mám sta-ro-sti vše-li-ja-ké.

Die Sor-gen
Sta-ro-sti

sind ganz un-nütz hier,
ty zby-tě-ny jsou,

das glaubet mir, das glaubet mir!
to věr-te mi na du-ši mou!

Agnos. (überrascht.)
Rihová. (překvapena.)

Wie meinst du das? Er-klä-re mir, wa-rum sind sie ganz un-nütz hier?
Ze zby-te-ěné? ne-ro-zu-mím, co tím choeš říci; vě-ru né-vím!

Otto. Toník.
Wa-rum denn nicht?
Na ví-ru mou-
Soll ich's sa-gen? Schlimme Nach-richt ist es für euch.
Ze ne-ví-te? Te-dy zvi-te zpra-vu snad zlou.

Ich ha-be einen ge-heimen Plan?
Já že mám ji-stý taj-ný plán,
Ihr ha-bet ei-nen ge-heimen Plan,
Vy má-te ji-stý taj-ný plán,
es liegt euch viel, ja sehr viel
jak z voj-ska ná-ký vel-ký

es liegt mir viel, ja sehr viel dran?
jak z voj-ska ná-ký vel-ký pán?
dran.
pán. Ich

weiss, was ihr wollt mit der Emma und ich sag' es euch vorher,
 Vím, co sLen-kou ob-mý - ši - te, a na-před vám po - vídám,

merkt's euch: Ich, der Ot - to Wer - ner, ich er - laub' es nim - mer -
 já že, Vá - vro - vic já Ton - da, sou - hlas ni - kdy svůj ne -

Agnès Röhová.

mehr!
 dámi! Wirklich? wirklich? weshalb denn wohl?
 Jak - že. ne - dás? A - le proč pak?

Sie ist ja ein braves Mäd - chen, wird am En - de gar nichts daraus,
 Vždyť je Len - ka po - rád - ná, ha - stroš ne - ní, ná - ký groß má.

Otto Toník.

so weint sie sich die Augen aus!
 vy - plá - če si oči - ka svá! Sie soll wei - nen um den Frei - er?
 že vy - plá - če? Pro - ten sňa - tek?

ja, der stün-de schon da - für! Das gan - ze Dorf, Aßer gan - ze
 Ten by jí tak za to stál! Ce - lá ves, ba ce - lý

(Im Hintergrunde erscheint Klaus mit Emma.)
 (V pozadí se objeví Řeřicha s Lenkou.)

Agnos.
 Říhová.

Sprengel müste drü-her la - - - chen hier! So, warum denn? O, da irrst du:
 o - kres by se to - mu je - - - nom smál! Smál, a proč pak? To se mý - líš,

Klaus.
 Řeřicha.

Siehst du, wie sie charmi-ren
 Vi - díš, jak se umlouva-

Emma. Lenka.

O weh, o weh, 's ist aus mit mir!
 Ne, ne, ne, ne, tot' hroz - ná věc!

Im Ge - gen - theil, man wür - de drü - her la - chen, wenn es nicht zu Stan - de hä - me;
 na - o - pak smá - li by se, kdy - by z to - ho, kdy - by z to - ho nic ne - by - lo,

hier?
 jí?

ja man wür - de spöt - teln, la - chen dann noch mehr! Oh die Leu - te drü - ber
pak by spí - še, pak by spí - še smá - li se. At' se smě - jou, at' se

spöt - tela o - der la - chen, da - rum ist mir gar nicht, gar nicht bang, denn in
smě - jou, či ne - smě - jou, to po - rád, po - rád nie ne - de - lá, do ta -

sol - chen ern - sten Sa - chen dul - det Niemand, Nie - mand ei - nen Zwang.
ko - vých vě - cí těž - ko, těž - ko mu - ti - ti se člo - věk dá

Ad. Agnes, Řihová.
Mei - ne Em - ma wird sich fü - gen, mag's ihr schei - nen noch so
Vždyť pak Len - ka dá si ří - ci, tie - bas ny - ni od - pí -

graus; wenn sie's reiflich ü - ber - le - get, wird sie froh sein, und am En - de
rá; až u - vá - ží, roz - my - slí - se, až u - vá - ží, roz - my - slí - se,

a tempo

wird noch ei-ne Hochzeit draus!
bu - de rá - da, že se vdú.

Otto. Tonik.

Em - ma ist da - ge - gen? O, da muss ich auch so
Len - ka že od - pí - rá? O, tot' pře - roz - koš - ná

a tempo

espressivo

gleich für die-se Neu-ig-keit herzlich um - ar - - - men euch, um - ar - men
věč za tu - to no - vi nu vě - ru o - - be - jmout vás mu - sím

marc. *fz*

Emma.
Lenka.

Heil'ge Jungfrau, ich ver - ge - he, ist's ein Traum, was ich da
Sva - tá pan - no, já tu omdlín, o, tot' rá - na, to je

euch.
hned! (Umarmt Agnes.)
(Objeíme Rňovou)

Klaus.
Řericha. Ha, das passt für mei-nen Zweck,
Hro-me, co to zna-me-ná?

se - he?
hrü - zal.
Agnes. Říhová.

Es freut dich wirk-lich, oh - ne Spass? Du mein
Te - be o - prav - du to - të - ší? O, můj

Otto. Toník.

er umarmt sie hier ganz keck!
"on ji vskut - ku ob - jí - mál

Könn't ihr da noch fra - gen?
Nu, snad pře - ce vi - dí - te?

Him - mel, ar - nie Em - ma!
Bo - že, o, má Len - ka!

(Agnes und Otto nach
verschiedenen Richtun -
gen ab.) (Klaus und Emma treten vor.)
(Říhová a Toník odejdou
každý jinou stranou.)
(Klausa a Emma přistoupí s Lenkou
v před.)

Ihr müsst es ihr auch sa - gen!
At' jí to jen po - vř - te!

(Říhová a Toník odejdou
každý jinou stranou.)

Klaus.
Řeřicha.

Emma.
Lenka.

Nun was sagst du, mein lie - bes Kind? Pa - the, das ist wirk - lich gar zu viel
Nu, co ří - káš, mi - lé dí - tě mé? Kno - tře, ach, tot' vě - ru ha - neb - né!

Ja, die Wahrheit sagt' ich e - ben dir; ihr Be - nehmen war längst verdäch - tig mir!
 Vi - diš, prav - du jsem ti po - vě - děl; on že chce ji, však jsem ne - vě - děl!

Emma.
 Lenka.
 Die - ser Ot - to, was fällt ihm nur ein!
 O, ten To - ník, co mu na - pa - dá!

Klaus. Řeřicha.
 O die Mut - ter!
 Chť mou mat - ku!
 Dei - ne Mut - ter wird es schon be - reu'n, ja, die wird's be -
 O, však bu - de py - kat mat - ka tvá! je - ště ji ne

Es darf nicht sein!
 To stát so ne - smí!
 reu'n, ja, die wird's be - reu'n! Ein - gebrochtis'ts fei'n!
 má, je - ště ji ne - má! Bud' to sta - rost tvá!

Più mosso.

(für sich) Trefflich ist mein Plan.
(stranou) Co - sta má je do - brá,

Più mosso.

ja, das kann uns ret - ten! Dass sie ihn jetzt schon mag, dass sie ihn
do - brá na mou ku - ši! že ho ted' rá - da má, že ho ted'

jetzt schon mag, will ich wetten, will ich wet - ten, will ich
rá - da má. vsadím du - ši, vsa - dím du - ši, vsa - dím

wet - - - ten!
du - - - ši!

Meno mosso. Emma. Lenka.

Meno mosso. Ich will's ver - hin - - - dern, so gut ich kann, so gut ich
 Však já to pa - má - - mě pře - ka - zím pře, pře - ka - zím

kann! Das wür' für mei - ne Mut - ter gar kein
 přecl! To by tak, to by tak mi by - la
 Klaus. Řeřicha.

Sieh, der Pa - the kommt schon her von sei - nem Fluß, wo
 Kmo - tr Vá - vra, hle, při - chá - zí pa - tr - ně sem;

Red. poco

pas - sen - der Mann, kein pas - sen - der Mann!
 he - zoun - ká věc, he - zoun - ká věcl.

fin - de ich den Ot - to nur, wo fin - de
 ted' je - nom, ted' je - nom, ted' je - nom, kde To -

Red.

ich den Ot - to nur! (Ab.)
 ně - ka na - lez - - neml (Odejde.)

pp

II. Scene. Emma, Werner. Später Otto und Klaus.

Výstup II. Lenka, Vávra. Později Toník a Řeřicha.

Allegro, quasi listesso tempo.

pp *fp*

mf *p*

Werner. Vávra.

Ei, die Em - ma, und so ver - tieft in Ge - dan - ken hier!
Aj, ble, Len - kal o čem pak jen ta - dy pře - mí - tá?

Un poco meno mosso.

pp *f*

Emma. Lenka.

Möch - te wis - sen, was der lie - be Gott be - schee - ret
Ko - ho a - si za man - že - la do - brý Bůh mi

dim. *pp* *p*

Werner.
Vávra.

mir? Da seh' mir Ei - ner! So willst du doch, nun das
dá? Aj, aj, vi - da! chut' je ta - dy, nu to

p *fp*

Für die Freu - de
Zu tu ra - dost

frent mich, nun das frent mich sehr!
ra - dost, nu to ra - - dost mäm!

f *sp*

Im Hintergrunde erscheint Klaus mit Otto.
V pozadi vyjde Rericha s Tonikem.

dank ich euch, mich frent es nim - mer mehr.
de - ku - ji já z pl - na srd - ce vám.

Klaus (zu Otto)
Rericha (k Tonikovi)

Wirst gleich sein,
U - vi - dis, wie sich's ver -
zda prav - du

p

Otto. Tonik.

Ja, das wer - den wir gleich se - hen, ja das wer - den wir gleich se -
A - no, to hned u - hli - däm, a - no, to hned u - hli - dá - -

hät.
mäm.

f *spiegato*

hen.
me.

Werner. Vávra.

Hast du dir schon, hast du dir schon ir - gend ei - nen Frei - er
Zda - li pak jsi, zda - li pak jsi ně - ko - ho již za - mi -

f

Emma. Lenka.

Ei, das wisst ihr, dass man oh - ne Lie - be sich nicht ver -
 To, přeč ví - te, že bez lá - sky bych se ne - vda -
 aus - er - wählt?
 lo - va - la?

wählt!
 lad
 Otto. Toník.

Ja, mein Gott, das ist ja schwer zu
 To - je těž - ko, těž - ko po - vě -

Werner. Vávra. Ich ver - ste - he ihn schwer.
 (streichelt Emma an der Wange) Ne - ro - zu - mím nic.
 (vezme jí za bradu)

Nun, wer ist der glück - - li - che Mann?
 Nu, a kdo pak jest ten štast - ný?

Klaus. Reicha.

Da - für siehst du, da - für siehst du
 Za - to vi - díš, za to vi - díš

sa - gen!
 dí - til

Mein lie - - bes Kind, o, sag' es mir, ich bit - te dich!
 Ne - o - stý - - chej se, dce - run - ko, po - věz smě - le jen!
 mehr!
 viel

Emma. Lenka.

Fragt nicht wei-ter, ich kann nichts sa-gen, denn ich schä-me mich.
 Já se sty-dím, na mou vě-ru, ne-cho-ce to jít ven.

(Emma schmiegt sich an Werner.)
 (Lenka přitůl se k Vávrovi.)

Otto. Toník.

Wie er schön ihr
 Ten se k Lence

Werner. Vávra.

Sei nicht kin-disch, lie-bes Mäd-chen!
 Nu, je-nom se ne-o-stý-chej!

Emma. Lenka.

'S ist halt ei-ne schwe-re Sa-chen!
 I-nu, je to pře-c jen těž-ké!

thut!
 má!

O, welch ei-ne Wuth!
 Vztek mě po-pa-dál!

Werner. Vávra.

Num, so
 Nu-že,

Schliess'die Augen,
 Za-vři o-či,

sprich nur wei-ter!
 mluv jen smě-le!

(schließt die Augen)
(zavře oči)

mag's geschehn!
slyš - te již!

Ja so wird es
Pů - jde to tak

Gelt, so geht es schon viel leicht-er.
Vid', že to jde mno-hem lé - pe?

be - geh!
spíš!

Klaus.
Rericha.

Nun, was sagst du, lie - ber Ot - to?
Nu, co ří - káš, můj To - ně - ku?

Quasi Recit.

Otto. Toník.

Hörs der Hen-ker schon!
Das to všechno vem!

Geht es dir so sehr zu Her-zen?
My - štíl jsem, že ti vše jed - nol!

Emma. Lenka.

Sprecht nicht mehr da - von! Werner. Vávra.

Vždyť já chlad - ný jsem!

Es ist eu - er
To - ník váš to

Nun mein Kind, wer ist der Auserwähl - te?
Nu - že, ten, jenž se ti za - lí - bí?

Listesso tempo.

Sohn!
jest.

Werner (freudig)
Vávra (radostně)

(umarmt sie)
(objeme ji)

Listesso tempo.

Mäd - chen, du bist ja ein En - - gel, ja das seh' ich schon!
Hol - ka, ty jsi ku - lí - bá - - ní, věr mi, na moučest!

p

led. * *led.* * *led.* * *led.* *

Otto. Tonik.

Schändlich ist es ganz und gar!
A - by hrom do to - ho bil!

Klaus.
Rericha.

es ist wirk - lich,
to bych ne - byl,

Stil - le, ge - hen wir, stil - le, stil - le, stil - le,
Ti - cho, pojd' - me již, ti - cho, ti - cho, ti - cho,

led. * *led.* *led.*

es ist wirk - lich, schier un - glaub - lich!
to bych ne - byl, ni - kdy vě - řil!

(ab mit Otto)
(odejde s Bůtkem)

ge - hen wir!
pojd' - me již!

Jetzt — ist al - les klar,
Ted' — to a - le vís,

jetzt ist al - les klar.
ted' to a - le vís.

f *dimin.*

led. * *led.*

Emma (für sich)
Lenka (pro sebe)

Ich dach-te schon, er wer-de sich gar nicht drü-ber freun!
My-sli-la jsem, že ne-bu-de zád-nou ra-dost mít!

p *pp*

* *ted.* *

Emma. Lenka.

Werner (für sich) Nun ist's
Vávra (pro sebe) *ted'* to

Ja wahr-haf-tig, nun kann ja schon bald die Hoch-zeit sein!
A já bál se, že ne-bu-de To-ní-ka snad chít!

pp *p*

klar, wir wol-len se - hen, was nun wird ge-scheh'n, was nun wird ge -
ví, a u - vi - dí - me, co dě - lat hod - lá, co dě - lat hod -

Nun ist's klar, wir wol-len se - hen, was nun wird gesch'e'h'n,
ted' to ví, a u - vi - dí - me, co dě - lat hod - lá,

p *pp*

seh'n. Doch ich glau - be, mit der Mut - ter wird's so leicht nicht
lá. A - le zďá se, že paň - má - - pia na - dě - ji ne -

was nun wird ge-scheh'n. Doch ich glau - be, doch ich glau-be, mit dem
co dě - lat hod - lá. A - le zďá se, a - le zďá se, že *ted'*

bcc

geh'n, wird's so leicht nicht geh'n; doch ich glau - be, mit
 má, na - de - ji ne - má; a - le zdá se, ze

Ot-to wird es auch schon geh'n, auch mit Ot-to wird es geh'n; doch ich glau-be, mit dem
 To-ník ři - ci si téz dá, ze ted ři-ci si téz dá; a - le zdá se, ze ted'

mei-ner Mat - - - - - ter wird's so leicht nicht
 pa - ní má - - - - - ma na - - - - - de - - - - - ji ne - - - - -

Ot - to wird es auch schon geh'n, doch, ich glau-be, mit dem Ot - - to, mit dem Ot - to
 To - ník ři - ci si téz dá, a - - - - - le zdá se, ze ted' To - ník, ze ted' To - ník

dimin.

geh'n.
 má.

wird es auch schon geh'n.
 ři - ci si téz dá.

pp